

การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วิภาวรรณ แฝ่วประสงค์* บัญญัติ ชำนาญกิจ**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และ เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนวัดมหาโพธิ์ใต้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นแบบอัตนัย จำนวน 4 ฉบับ แต่ละฉบับมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89, 0.75, 0.68 และ 0.87 โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ไปตรวจสอบคุณภาพโดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ตรวจให้คะแนน และนำข้อสอบชุดเดิมไปทดลองกับกลุ่มเดียวกัน โดยเว้นช่วงห่าง 1 สัปดาห์ นำคะแนนที่ได้จากการทดลองมาตรวจวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบแต่ละฉบับโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธภาพของเพียร์สัน 3) แบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.73

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยรวม คือ 82.59/84.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์, ความสามารถ, การเขียนเชิงสร้างสรรค์, เจตคติ, วิชาภาษาไทย

* นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2557

** อาจารย์ ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

The Development of the Creative Writing Lesson for Prathomsuksa 6 students

Wipawan Phawprasong* Banyat Chamnankit**

Abstract

The purposes of this research were to 1) create and find out the efficiency of the creative writing lesson for Prathomsuksa six students taught by using this lesson, 2) compare the students' ability in writing creatively before and after the lesson, and 3) compare the attitudes of the Prathomsuksa 6 students towards Thai language before and after this creative writing lesson. The samples were 31 Prathomsuksa 6 students of the first academic year 2010 at Wat Mahapottai School, The Basic Educational Service Area 1, Nakhon Sawan province. The research instruments were 1) the lesson of creative writing skill certified by 3 experts with the appropriate at the highest level, 2) the test paper on creative writing skill in essay format of 4 different forms with validity values of 0.89, 0.75, 0.68, and 0.87 respectively 3) the attitude test towards Thai language in rating scale comprising 20 items with validity of 0.73

The results of the research were as follows:

1. The creative writing lesson had the effectiveness value of 82.59/84.79 which is higher than the 80/80 criterion.
2. The Prathomsuksa 6 students taught by this lesson scored higher in the post-test with statistically significance at .05
3. The Prathomsuksa 6 students taught by this lesson marked higher positive attitudes towards learning Thai language after the trial with statistically significance at .05

Keywords: Creative Lesson, Ability, Creative Writing, Attitude, Thai subject

* Student in Master of Education Degree in Curriculum and Learning Management Program, Nakhon Sawan Rajabhat University, 2014

** Assistant Professor in Faculty of Education in Nakhon Sawan Rajabhat University.

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณีและสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ การอนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1) ดังจะเห็นได้ว่าภาษาไทยมีความสำคัญมาก กล่าวคือแสดงถึงความเป็นชาติไทย เป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิต ประกอบอาชีพตลอดจนใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ดังนั้น คนไทยทุกคนต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทย ต้องทำความเข้าใจและฝึกฝนให้มีทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ชุมชน และประเทศชาติ

ภาษาไทยเป็นปัญหาในการศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 50 เท่านั้น ถือว่ายังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งปัญหาเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และปัญหาการใช้ภาษาไทยไม่เหมาะสม หรือใช้ภาษาไทยปนกับภาษาต่างประเทศ เป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาในปัจจุบันที่ควรต้องมีมาตรการรณรงค์ให้ประชาชนใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและมีความเหมาะสมกับยุคปัจจุบัน (วิจิตร ศรีสอาน, 2550: 7) และจากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดมหาโพธิ์ใต้ ได้คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย 41.52 และ พบว่า มาตรฐาน 2.1 สาระการเขียนคะแนนเต็ม 12.50 นักเรียน ได้คะแนนเฉลี่ย 5.16 ซึ่งไม่ถึงร้อยละ 50 (โรงเรียนวัดมหาโพธิ์ใต้, 2554: 18) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่อ่านทักษะด้านการเขียน จึงทำให้เกิดปัญหาในการเขียนเนื้อหาได้น้อย เขียนไม่ครอบคลุมเนื้อหา มีใจความวกวน สื่อความหมายไม่ได้ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องรีบแก้ไขโดยเร่งด่วน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นสาระการเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาของไทย ทุกฉบับ ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ในสาระการเขียนมาตรฐานที่ 2.1 ใช้กระบวนการเขียน การเขียนสื่อสาร การเขียนเรียงความ การเขียนย่อความ และการเขียนเรื่องราว รูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ และยังได้กำหนดตัวชี้วัดชั้นปี ข้อ 8 ระบุว่าเขียน เรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 44) ในความเป็นจริงแล้ว การเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีความสำคัญยิ่งในทุกกลุ่มวิชาทั้ง 8 กลุ่ม ทั้งนี้เพราะทุกกลุ่มวิชาล้วนแต่ต้องใช้ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นฐานในการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ทั้งสิ้น (ถวัลย์ มาศจรัส, 2546: 3) ดังนั้น การเขียนเชิงสร้างสรรค์ นอกจากจะทำให้ผู้เขียนเชิงสร้างสรรค์มีโอกาสดูได้แสดงออก ได้ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้แล้ว ยังสามารถช่วยให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินและนำความคิดไปสานต่อเพื่อพัฒนาสังคมให้มีความทันสมัยและดีกว่าที่เป็นอยู่ต่อไปได้อีกด้วย การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาด้านการเขียน การสื่อความหมาย ที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของเยาวชนและสร้างพลังความคิดให้เยาวชนได้มีโอกาส แสดงออกทางการเขียนให้ดีและมากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยาก ที่ต้องอาศัยความรู้ ความคิด ความสามารถและการฝึกฝนจึงจะเขียนได้ ดังนั้นการสร้างแบบฝึกการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะการฝึกฝนหรือกระทำบ่อยๆ ทำให้ผู้ฝึกต้องใช้ความคิด ทำให้เกิดความคล่องแคล่วและสามารถสร้างงานเขียนจากความคิดได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามหลักการทางจิตวิทยาเรื่องของกฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) ของธอร์นไดค์ (สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2550: 54-55) วิธีการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีผู้ทำการศึกษาวิจัยแล้วว่าได้ผลวิธีหนึ่งคือ การฝึกจากแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์ ดังเช่น ผลการวิจัยของ ปาริชาติ อินทร์พุง (2547), รุจิรัตน์ สระหอม (2548), และ นวลไย หงส์ผาแก้ว (2554) ที่พบว่า การใช้แบบฝึกการเขียนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น

การนำแบบฝึกที่เหมาะสมมาใช้ประกอบการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทั้งนี้เพราะแบบฝึกมีประโยชน์ต่อผู้เรียนและผู้สอนหลายด้านด้วยกัน แบบฝึกจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดี แต่ทั้งนี้การเรียนก็ต้องอาศัยการฝึกฝน การทำซ้ำอยู่เสมอจนเกิดการเรียนรู้เกิดขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกยังเป็นเครื่องมือวัดผลหลังเรียนได้ ช่วยทำให้ผู้เรียนทราบถึงความก้าวหน้าของตนเอง ช่วยให้ผู้ครูมองเห็นจุดบกพร่องที่เกิดกับตัวผู้เรียน นำมาปรับปรุงแก้ไข และยังเป็นการแบ่งเบาภาระงานสอนของครู ดังนั้นแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จะช่วยลดปัญหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากแบบฝึกในการเขียนในลักษณะต่างๆ ที่จะส่งผลให้นักเรียน มีความรู้ ทักษะ มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการเขียนสูงขึ้น และการฝึกเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าวจะสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาการเขียนอย่างสร้างสรรค์และกว้างขวางต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

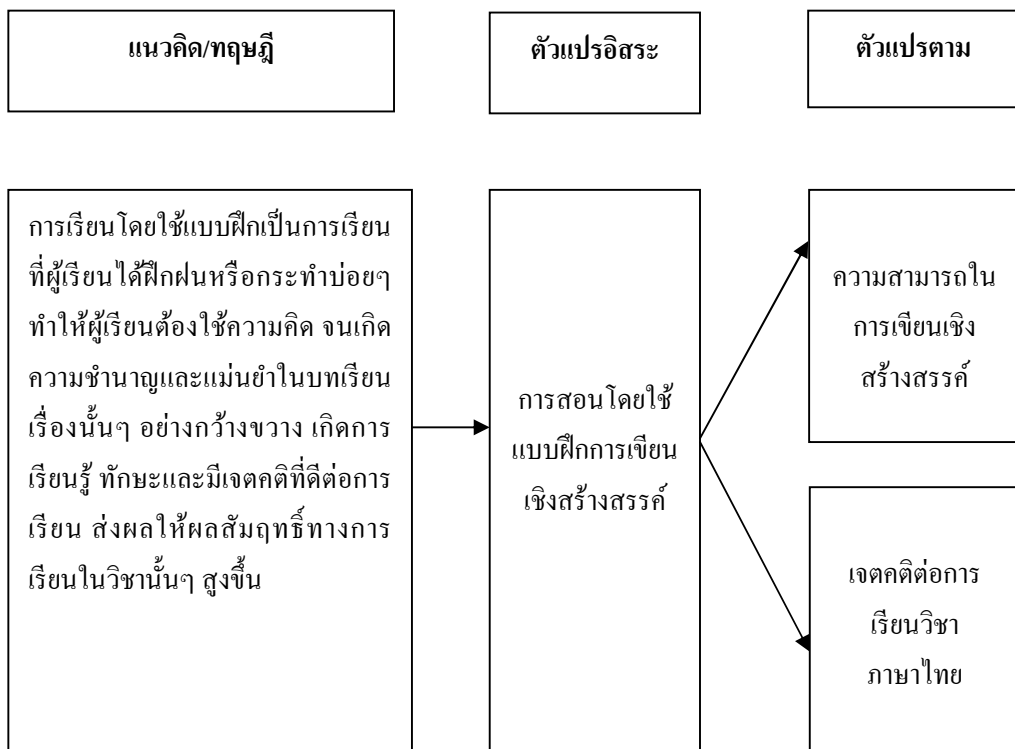
1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์

สมมุติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของ ธอร์นไคด์ ที่พบว่าหากต้องการให้ผู้เรียนฝึกทักษะในการเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนและหมั่นฝึกฝนนำสิ่งที่รู้นั้นๆ มาใช้บ่อยๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนและ Elener, L (1978: 817-A) ได้กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้ ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล การนำแบบฝึกมาใช้ในการช่วยฝึกให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนเพิ่มขึ้นและจากที่ Budd, Y (2005: 27) ได้พัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์เชิงทดลอง พบว่า แบบฝึกประสบผลสำเร็จนักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับ Eva, V (2004: 571c) ที่พบว่า การใช้สื่อของการออกแบบงานการสอนและสื่อการเขียนมีความสำคัญนอกจากนี้ผลการวิจัยของปาริชาติ อินทร์พุง (2547: 7) และชุติพันธ์ นามท้าว (2550: 80) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้น และผลการวิจัย ของ นวลใย หงส์ผาแก้ว (2553: 100) พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียน จากการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลองใช้แผนแบบการวิจัยและพัฒนาแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียน–หลังเรียน (One-group Pretest–Posttest Design) โดยมี รายละเอียดการดำเนินการวิจัยโดยสังเขป ดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตอำเภอแก้วหลวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 จำนวน 22 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดมหาโพธิ์ได้สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 31 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2. ตัวแปรตาม มี 2 ตัวแปร ได้แก่

1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2) เจตคติต่อวิชาภาษาไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ฉบับ ดังนี้

1. แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 4 ชุด คือ การเขียนคำ การเขียนประโยค การเขียนข้อความ และการเขียนเรื่อง มีทั้งหมด 15 แบบฝึก แบบฝึกละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง โดยผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพแบบฝึกว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.53 - 4.83

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จำนวน 4 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการเขียนคำ จำนวน 4 ข้อๆ ละ 10 คะแนน รวม 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำทั้งฉบับ 60 นาที โดยข้อสอบแต่ละข้อกำหนดให้นักเรียนเขียนคำที่มีความหมายจากสถานการณ์ หรือสิ่งที่กำหนดให้ ให้ได้มากที่สุดมีค่าความตรง (IOC) เท่ากับ 0.67 – 1.00 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการเขียนประโยค จำนวน 4 ข้อๆ ละ 10 คะแนน รวม 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำข้อสอบทั้งฉบับ 60 นาที โดยข้อสอบแต่ละข้อกำหนดให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีความหมายได้ใจความจากสถานการณ์ หรือสิ่งที่กำหนดให้ มีค่าความตรง (IOC) เท่ากับ 0.67 – 1.00 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.75

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการเขียนข้อความ จำนวน 2 ข้อๆ ละ 20 คะแนน รวม 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำข้อสอบทั้งฉบับ 60 นาที โดยข้อสอบแต่ละข้อกำหนดให้นักเรียนเขียนข้อความจากสถานการณ์ หรือสิ่งที่กำหนดให้ มีค่าความตรง (IOC) เท่ากับ 0.67 – 1.00 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.68

ฉบับที่ 4 เป็นแบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการเขียนเรื่อง จำนวน 1 ข้อ 40 คะแนน ใช้เวลาในการทำข้อสอบทั้งฉบับ 60 นาที โดยข้อสอบกำหนดให้นักเรียนวาดภาพ เขียนเรื่อง พร้อมตั้งชื่อเรื่อง จากเรื่องที่นักเรียนสนใจ หรือประทับใจ ให้ได้ใจความ โดยข้อสอบมีค่าความตรง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อและมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.87

3. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยวัด 3 ด้าน คือ 1) ด้านความรู้วิชาภาษาไทย 2) ด้านความรู้สึกรู้สึกต่อวิชาภาษาไทย และ 3) ด้านพฤติกรรมต่อวิชาภาษาไทย นำผลการสอบมาหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์อัลฟ่า ของครอนบาค มีค่าความตรง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อและได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.73

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre – Test) กับนักเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้ง 4 ฉบับ และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ แล้วบันทึกผลคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน

2. ดำเนินการทดลองจัดการเรียนรู้ กับกลุ่มตัวอย่างด้วยการทำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจำนวน 15 แบบฝึก ใช้เวลา 7 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 23 ชั่วโมง โดยรวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน 4 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน 4 ชั่วโมงซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดูแลและดำเนินการสอน และ ตรวจให้คะแนนแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามเกณฑ์การให้คะแนนของแบบฝึกและแบบทดสอบแต่ละฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างละเอียด ทั้งหมด

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post – Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทยฉบับเดียวกันกับการทำ การทดสอบก่อนเรียน

4. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมา วิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีรายละเอียดและวิธีการ ดังนี้

1.1 นำคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้จากการทำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทั้ง 15 แบบฝึกตรวจให้คะแนนมาหาค่าเฉลี่ยและ ค่าร้อยละจากคะแนนเต็มทั้งหมดในทุกแบบฝึกซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

1.2 เมื่อผู้เรียนเรียนจบทุกแบบฝึกให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนนำตรวจให้คะแนน

1.3 นำคะแนนจากแบบทดสอบของนักเรียนมาหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละจากคะแนนเต็มทั้งหมดซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทั้ง 15 แบบฝึกและคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังการทดลองมาคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

2.2 นำข้อมูลดังกล่าวมาทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังทดลอง กับก่อนทดลอง โดยใช้สถิติ t -test dependent แบบ difference score (บัญญัติ ชำนาญกิจ และนวลศรี ชำนาญกิจ, 2550: 75)

3. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.1 ตรวจสอบให้คะแนน

3.2 นำค่าคะแนนเจตคติเฉลี่ยมาแปลความหมาย

3.5 เปรียบเทียบค่าคะแนนรวมทุกด้าน โดยใช้การทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระแก่กัน (t -test for dependent samples)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

1. แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 แบบฝึกมีประสิทธิภาพโดยรวม คือ 82.59/84.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลจากการนำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ประสิทธิภาพ ด้านที่ 1 การเขียนคำ มีประสิทธิภาพ 83.35/87.09 ด้านที่ 2 การเขียนประโยค

มีประสิทธิภาพ 82.36/88.53 ด้านที่ 3 การเขียนข้อความ มีประสิทธิภาพ 82.26/82.90 และด้านที่ 4 การเขียนเรื่อง มีประสิทธิภาพ 82.42/80.64 รวมเฉลี่ย 82.59/84.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 80/80 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีมาใช้ในการสร้างแบบฝึกครั้งนี้ โดยแบบฝึกเริ่มจากง่ายไปหายาก กล่าวคือให้ฝึกเขียนคำ ประโยค ข้อความ และการเขียนเรื่องเวลาที่ใช้ในการฝึกแต่ละครั้งประมาณ 60 นาที ซึ่งเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนดังที่ กมล ชุกกลิ่น (2550: 37) ได้เสนอแนะไว้ว่า แบบฝึกที่ดีควรเรียงจากง่ายไปหายากและใช้เวลาได้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีรูปแบบที่น่าสนใจคำสั่งชัดเจน เนื้อหาและกิจกรรมมีความยากง่ายพอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน ลักษณะของแบบฝึกที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีหลายรูปแบบเป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน คำ ข้อความ และภาพที่นำมาใช้เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และมีความหมายต่อนักเรียน ในการฝึกนักเรียนมีอิสระในการแสดงความคิด และเมื่อสิ้นสุดการฝึก แต่ละครั้ง นักเรียนได้มีโอกาสร่วมอภิปรายความคิดเห็นของตนเองกับเพื่อนๆ ทำให้ได้ทราบความคิดที่แปลกใหม่เป็นการสร้างแรงจูงใจที่จะฝึกเขียนในครั้งต่อไปเกิดเจตคติที่ดีต่อการเขียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้รับตรวจคืนให้กับนักเรียน ตลอดจนให้คำแนะนำและชมเชยเป็นการเสริมแรงอีกทางหนึ่ง

2. คะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนได้รับการใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบฝึกที่กระตุ้นให้นักเรียนได้พัฒนาทางด้านความคิดและพัฒนาทักษะทางการเขียน (ฤทัยรัตน์ ลอยเจริญ และบัญญัติ ชำนาญกิจ, 2557) โดยมีรูปภาพและกลุ่มคำที่กำหนดให้เป็นสิ่งเร้า เปิดโอกาสให้นักเรียนถ่ายทอดความคิดออกมาโดยอิสระ ซึ่งวิไลวรรณ ธานี (2550: 45-46) ได้กล่าวไว้ว่าแบบฝึกที่ดีควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก มีรูปภาพประกอบ มีรูปแบบน่าสนใจ หลากหลายรูปแบบ ใช้หลักจิตวิทยาในการทำแบบฝึกให้มีภาษาเหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน ตรงตามเนื้อหา มีคำอธิบายชัดเจน เข้าใจง่ายและมีตัวอย่างประกอบ นวลใจ หงส์ผาแก้ว (2554: 54) ได้กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคุณค่าช่วยส่งเสริมความงอกงามทางสติปัญญาของนักเรียน สามารถใช้ความคิดในการแก้ปัญหา สามารถแก้ปัญหาด้านการเขียนของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้โดยใช้ความสามารถด้านสติปัญญาตามแนวคิดของ Gardner (นาถนรินทร์ เพทายเทียมทอง, บัญญัติ ชำนาญกิจ และนวลศรี ชำนาญกิจ, 2556; อ้างถึงใน Gardner, (1991: 11-12) นอกจากนี้ ครูยังสามารถกำหนดพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งจะสะท้อนขึ้นมาจากงานเขียน

ของเด็กทำให้ทราบลักษณะนิสัย เจตคติ ความรู้ ความคิด ความถนัดทางด้านภาษาของผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของชุดพันธ์ นามท้าว (2550) ที่ได้พัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาติชาย ทนะขว้าง (2551: 58) ที่วิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกการคิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดและมีคะแนนการคิด และเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ครูสร้างมีหลายรูปแบบหลากหลายกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึก มีการกำหนดเวลาในการทำแบบฝึกเหมาะสมกับระดับความสามารถ มีรูปแบบที่น่าสนใจ คำสั่งชัดเจน เนื้อหาและกิจกรรมมีความยากง่าย พอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนมีความสุขกับการทำแบบฝึก ซึ่งสอดคล้องกับที่ กมล ชุกกลิ่น (2550: 37) ได้กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีต้องครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน มีรูปแบบที่น่าสนใจรวมทั้งต้องมีเนื้อหาและกิจกรรมมีความยากง่ายเหมาะสมความสามารถของผู้เรียนมีความทันสมัยอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การนำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปใช้ ครูต้องให้คำแนะนำ ชี้แจง และอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบหลายๆ ตัวอย่าง เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือทำ
2. ครูผู้สอนต้องเอาใจใส่ ประเมินความสามารถในการเขียน แนะนำ ชี้แนะให้นักเรียนปรับแก้ข้อบกพร่องของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ไม่ตำหนิ หรือว่ากล่าวเมื่อนักเรียนเขียนผิด
3. การจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ครูควรเป็นกันเองกับนักเรียนและควรมุ่งเน้นในเรื่องความหมายของคำ คือให้ใช้คำให้ตรงกับความหมายที่ต้องการกล่าวถึง ไม่ควรเน้นการเขียนคำถูกคำผิดมากเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะเขียน เพราะกลัวเขียนผิด ครูควรแก้ไขคำที่นักเรียนเขียนผิดให้กับนักเรียนเป็นรายบุคคลไป
4. การสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ควรฝึกตลอดปีการศึกษาให้สัมพันธ์กับการฟัง การพูดและการอ่าน จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนและการเรียนภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. สะดวกต่อการนำไปใช้ แต่ต้องให้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ซึ่งหากครูผู้สอนใช้เกณฑ์การประเมินในงานวิจัยนี้ อาจทำให้เสียเวลาในการตรวจผลงานของนักเรียนในกรณีที่มีนักเรียนจำนวนมาก

6. ครูควรสร้างและพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้นักเรียน ได้ฝึกเรื่องการเขียนให้สม่ำเสมอ เพราะปัจจุบันนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบการเขียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มที่มีการเรียนการสอนตามปกติ กับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยวิธีอื่น เช่น การใช้ขั้นตอนเป็น สิ่งเร้า การใช้ทรัพยากร การใช้สำนวนโวหารในการเขียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กมล ชุกกลีน. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ชาติชาย ทะนะขว้าง. (2551). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชุดิพันธ์ นามท้าว. (2550). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- นวลไย หงส์ผาแก้ว. (2554). การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- นาถนรินทร์ เพทายเทียมทอง, บัญญัติ ชำนาญกิจ และนวลศรี ชำนาญกิจ. (2556, กันยายน–ธันวาคม). การพัฒนาหลักสูตรเสริมสมรรถนะการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์*. 8(24): 73-88.
- บัญญัติ ชำนาญกิจ และนวลศรี ชำนาญกิจ. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัย*. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์,
- ปาริชาติ อินทร์พุง. (2547). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา (หลักสูตรและการสอน)*. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- รุจิรัตน์ สระหอม. (2548). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยด้วยแบบฝึก ทักษะของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.
- โรงเรียนวัดมหาโพธิ์ใต้. (2554). *รายงานการจัดการศึกษา*. นครสวรรค์: ฝ่ายวิชาการโรงเรียน วัดมหาโพธิ์ใต้
- ฤทัยรัตน์ ลอยเจริญ และบัญญัติ ชำนาญกิจ. (2557, พฤษภาคม–สิงหาคม). การใช้ชุดวิธี เมตตาคอกันชั้นในการสอนอ่านภาษาไทย. *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์*. 9(26):1–12.
- วิจิตร ศรีสอาน. (2550). *สหกิจศึกษากับการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต*. ปทุมธานี: ศึกษาศาสตร์ นายแพทย์เกษน จาติกวณิช. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิไลวรรณ ธานี (2550). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา (หลักสูตรและการสอน). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัย ราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). *ผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ: อี เค บุคส์.
- Buddy, Y. (2005). Changing Undergraduate Creative Writing Instruction: A Trail Curriculum Masters. *Abstracts International*, 43 (01): 115.
- Eleaner, L. (1978). The Effect of Four Drill and Practice Time Unit on the Recording Performance Of Student with Specific Learning Disabilities: *Dissertation Abstracts International*, 39 (01): 187.

- Eva, V. (2004, Fall). Understanding Collaborative Creativity : An observational study of the Effects of the Social and Educational Content on the Processes of Young Children's Joint creative writing. **Dissertation abstracts International**. 65 (03): 571-C.
- Thorndike, R.L. (1969). **Measurement and Evaluation in Psychology and Education** (3rd ed.) New York: Ohn Wiley.
